

РЕШЕНИЕ

№ 1937

гр. София, 23.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 24.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **2466** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 166, ал. 2 от Данъчно-процесуалния кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ №1/14.02.2020г., издаден от председателя на Държавната комисия по хазарта /ДКХ/, на основание чл.92, ал.3 от Закона за хазарта /ЗХ/, с който е установено вземане за държавни такси по чл.30, ал.3 от ЗХ и лихви върху тях в размер на 411,880,27лв. На първо място процесният акт се оспорва като нищожен – издаден от некомпетентен административен орган, тъй като цитираната като правно основание за издаването му разпоредба на чл.92, ал.3, изр. второ ЗХ според оспорващия не овластява председателя на ДКХ да издаде АУПДВ по см. на чл.166 ДОПК. Според него тази разпоредба касае единствено случаите, при които определените вече годишни вноски, държавни такси и лихви за забава не са платени, а не случаите, при които платените в срок държавни такси в рамките на определените месечни периоди въз основа на приети от административния орган декларации от хазартния оператор, се изменят. Твърди се и, че била нарушена и разпоредбата на чл.166, ал.3 ДОПК, тъй като с издаването на оспорения акт от ответника жалбоподателят бил лишен от възможността да го оспори първо по административен ред. Предвид това се иска обявяване нищожността на процесния АУПДВ. В условията на евентуалност се моли за отмяната му като незаконосъобразен. В тази връзка са мотивирани подробни съображения за допуснати нарушения по приложението на чл.30, ал.3 ЗХ. Сочи се, че законът предвижда два начина за определяне на размера на

таксите – като процент върху стойността на направените залози или като процент върху стойността на получените такси и комисиони. При оспорващото дружество бил приложен вторият вариант – като процент от получените такси и комисиони като този начин бил заявен от дружеството пред ДКХ чрез представените правила по чл.22, ал.1, т.4 ЗХ, утвърдени от комисията. Оспорва се размерът на твърдените публични вземания като неточно и неправилно изчислени. Сочи се липса на мотиви в АУПДВ по отношение заключението на органа, че заплащаната от 01.01.2015г. държавна такса е била определена неправилно. Направен е подробен анализ на разпоредбите, регламентиращи механизма на определяне на дължимите такси. Досежно правилността на определянето им за периода 01.01.2015г. - 31.12.2019г. се позовава на извършваните от комисията проверки по чл.89 ЗХ, приключили без да бъдат установени извършени от [фирма] нарушения. Сочи се, че ежесечно дружеството подавало дължимата декларация за размера на получените такси и комисиони, тя била приемана, плащанията били извършвани в срок. Ако се приеме, че дружеството все пак дължи допълнителни такси за проверявания период, се иска актът да бъде отменен в частта относно начислените лихви по чл.92, ал.2 ЗХ, тъй като в случая следва да намери приложение чл.17, ал.3 ДОПК. Претендират се направените по делото съдебни разноски.

В съдебно заседание [фирма], чрез адв.С., адв.К. и адв.Т. и в писмени бележки от адв.С., поддържа жалбата.

Ответникът по оспорването – изп.директор на НАП, като правопреемник на председателя на ДКХ, чрез юриск.А. в съдебно заседание, поддържа становище за неоснователност на жалбата. В писмена защита обосновава, че оспореният акт е действителен, издаден от компетентен административен орган с оглед разпоредбата на чл.92, ал.3 ЗХ. Излага съображения, че тази норма определя председателя на ДКХ като единствено компетентния орган да издаде процесния АУПДВ, тъй като държавните такси са определени в закона и стават дължими с настъпването на конкретен юридически факт. Според ответника процесният АУПДВ не изменя държавни такси, а само установява дължими такива. По съществуването на спора изтъква, че в българското финансово право, както и във всички съвременни законодателни системи е залегнал принципът на „финансовия автоматизъм“, т.е. субектът декларира и внася към държавата определен вид и размер на публични задължения, а впоследствие държавата контролира и коригира декларираното чрез извършване на ревизии, АУПДВ и други способи за финансов контрол. За да се отговори на спорния по делото въпрос, а именно дали жалбоподателят дължи държавна такса в размер на 15% върху от залозите за всяка игра или 20% върху стойността на получените комисиони, ответникът намира, че първо следва да се отговори на въпроса дали жалбоподателят е събирал залози за провеждана от него хазартна игра или се е изявявал като комисионер. Предвид действащите легални понятия обосновава, че в случая оспорващото дружество не е действало като комисионер. По отношение на възражението досежно игралните правила сочи, че те не могат да дерогират законовите разпоредби, определящи в кои случаи каква държавна такса се дължи. Неоснователно намира възражението, че при изготвяне на своя проектобюджет ДКХ е заложила като приходи държавна такса в размер на 20% върху комисионната, а не 15% върху залога. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на платеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение и на претендирания начислен върху него ДДС.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания и прецени събраните по делото доказателства и заключението по назначената по делото съдебно-икономическа експертиза, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, с оглед което е налице правен интерес от оспорването. Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл.149, ал.1 АПК, с оглед обстоятелството, че актът е връчен на оспорващото дружество чрез неговия управител Д. Г. на 14.02.2020г., а жалбата е заведена в деловодството на Административен съд София-град на 28.02.2020г.

По съществуващото на жалбата, съдът взе предвид следното:

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл.30, ал.3 ЗХ, в приложимата редакция към ДВ, бр.42/28.05.2019г. /чл.142, ал.1 АПК/, за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри - традиционна лотария, томбола, моментна лотария, тото, лото, бинго, кено и техните разновидности игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, игри със залагания върху случайни събития и със залагания, свързани с познаване на факти, с изключение на онлайн залаганията, се събира държавна такса в размер на 15 на сто върху стойността на направените залози за всяка игра, а за хазартни игри, за които се събират такси и комисиони за участие - в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони. Разпоредбата е приета с изменение на закона, обнародвано в ДВ, бр.1 от 2014г., в сила от 01.01.2014г., доп. - ДВ, бр. 105 от 2014г., в сила от 01.01.2015г.

Страните не спорят и от доказателствата по делото се установява, че на оспорващото дружество с Решение № 000030-10235/18.12.2014г. на ДКХ е издаден лиценз за организиране на моментна лотарийна игра „Ново Лото“ за срок от 5 години, за който е издадено Удостоверение изх.№000030-10371/23.02.2014г. С Решение № 91/09.08.2019г. и въз основа на него от ДКХ е издадено Удостоверение изх.№ 000030-11147/26.08.2019г. за продължаване срока на лиценза за 5 години. Не е спорно, че към датата на издаване на оспорения акт този лиценз не е преустановил действието си.

В утвърдените, по Предложение №000030-2764/25.03.2015г. на председателя на ДКХ, с Решения №[ЕГН]/30.03.2015г., №[ЕГН]/14.05.2015г., №[ЕГН]/26.05.2015г. и №[ЕГН]/16.09.2015г. на ДКХ, съгласно чл.22, ал.1, т.11 от ЗХ „Правила за организиране и провеждане на играта „НОВОЛОТО“, в чл.1, ал.2 е посочено, че дружеството събира комисионни за участие, като същите се фиксират като процент от стойността на билета за всяка една разновидност на играта. Върху събраните съгласно предходното изречение комисионни от продадените за съответния календарен месец билети се дължи такса, съобразно разпоредбите на Закона за хазарта. Конкретния размер на комисионната за организатора по смисъла на чл.1, ал.2 от Правилата, според разновидността на играта, е фиксиран в съответното приложение към тях.

Следователно оспорващото дружество дължи на основание чл.30, ал.3 ЗХ такса за поддържането му, за неплащането на която в дължимия размер е издаден

процесният АУПДВ за посочения в него период. Таксите са публично държавно вземане по см. на чл.162, ал.2, т.3 ДОПК, както и лихвите върху тях – чл.162, ал.2, т.9 ДОПК. Според чл.163, ал.3 ДОПК публичните вземания се събират от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон е предвидено друго, а съгласно чл.165 ДОПК събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго. Според чл.166 ДОПК установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон, като ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК, като ако в съответния закон не е определен органът за издаване на акта, той се определя от кмета на общината, съответно от ръководителя на съответната администрация.

В конкретния случай оспореният АУПДВ е издаден от председателя на ДКХ, чиито правомощия за това са разписани в чл.92, ал.3, изр.2-ро ЗХ в приложимата редакция. Съгласно посочената разпоредба неплатените в срок годишни вноски за социално отговорно поведение, държавни такси и лихви за забава подлежат на принудително изпълнение от публичен изпълнител по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Актът за установяване на вземанията се издава от председателя на Комисията.

По тези съображения съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен административен орган в пределите на предоставената му от закона власт, съответно възражението на оспорващия за нищожност на процесния АУПДВ е неоснователно. То се основава на хипотеза, в която приложимият специален закон не предвижда изрично кой е компетентният орган да издаде АУПДВ за дължими, но частично внесени такси. Възражението е направено при стеснително тълкуване на разпоредбата на чл.92, ал.3 ЗХ, което не може да бъде споделено от една страна, защото не е необходимо изрично регламентиране на случаите на частично плащане – установено е неизпълнение на задължението за плащане на конкретна сума в определен срок, а от друга страна, защото чл.46, ал.2 ЗНА предвижда, че когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. Или в случая е приложим установения в чл.92, ал.3 ЗХ ред, т.е. издаването на процесния АУПДВ е от компетентността на председателя на ДКХ.

Оспореният АУПДВ е издаден в изискуемата писмена форма /чл.59, ал.1 АПК/ и съдържа задължителните реквизити, разписани в ал.2 на посочената разпоредба, доколкото в приложимия специален закон липсват конкретни изисквания към формата и съдържанието на акта. Изложени са фактическите основания за постановяването му – установеното в хода на извършената проверка, че за посочената хазартна игра за посочения в акта период, е налице разлика между декларираната и внесената от организатора държавна такса – в размер на 20 на сто върху комисионата, и стойността на законово дължимата такса за играта – в размер на 15 на сто върху направените залози, която подлежи на довносяне от страна на организатора на хазартната игра, както е посочено и правното основание за издаване на акта – разпоредбата на чл.30, ал.3, предл. първо и чл.92, ал.3 ЗХ във връзка с чл.166, ал.1

ДОПК.

Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и съответно да мотивират отмяната на акта само на това основание. Жалбоподателят е своевременно уведомен по реда на чл.26, ал.1 АПК за образуваното административно производство, предоставена му е възможност да се запознае с доказателствата по преписката и да изрази становище по тях, оспореният акт е издаден след като са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за правилното решаване на случая.

От приетите по делото доказателства се установява, че на 31.01.2020г. в ДКХ е постъпило писмо от Специализираната прокуратура, заведено с вх.№ 413/03.02.2020г., в което се сочи, че при направена проверка от Агенцията за държавна финансова инспекция /АДФИ/ на Държавна комисия по хазарта е установено нарушение на чл.30, ал.3 ЗХ, изразяващо се в това, че за поддържане на лиценз за организиране на едни и същи видове хазартни игри, попадащи в приложното поле на посочената разпоредба, се заплащат формирани по различен начин държавни такси от регистрираните организатори на хазартни игри. Соци се, че видно от доклада на АДФИ - № ДИД2-СФ-6/28.01.2020г., една част от организаторите са заплащали такса в размер на 15 на сто върху стойността на направените залози за всяка игра, а друга част – в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони. Така установеното според писмото представлява нарушение на задължението по чл.30, ал.3 ЗХ и сочи на неупражняване на ефективен контрол от страна на ДКХ. Върху писмото е поставена резолюция /без дата, име и длъжност/ за преценка и действия по компетентност. Съгласно докладна записка изх.№ 148/03.02.2020г. на директорите на дирекции ФСДАО, НУПП и ЛКД в ДКХ до председателя ѝ, същите намират, че следва да бъде възложено извършването на проверка на документацията относно декларираните размери и платените държавни такси по чл.30, ал.3 ЗХ от оспорващото дружество, [фирма], [фирма] и [фирма]. Издадена е Заповед № 3-73/03.02.2020г. на председателя на ДКХ, с която на основание чл.31, ал.1, т.9 ЗХ и чл.6, ал.3, т.8 от Устройствения правилник на ДКХ и нейната администрация и писмото на Специализираната прокуратура, е наредено създаването на работна група като е определен поименния ѝ състав, която да извърши проверка на документацията във връзка с декларираните размери и заплатените такси по чл.30, ал.3 ЗХ от посочените дружества, за периода от 01.01.2014г. до 31.12.2019г., вкл.

С писмо изх.№ 152/04.02.2020г. на председателя на ДКХ, получено от оспорващото дружество на 04.02.2020г., същото е уведомено на основание чл.26, ал.1 АПК за започнало производство по проверка и установяване на дължимите от „Национална лотария“ ДД държавни такси по чл.30, ал.3 ЗХ за периода от 01.01.2014г. до 31.12.2019г., вкл. Посочено е, че за целта на проверката ще бъдат използвани предоставените от дружеството данни с писма вх.№ 204/21.01.2020г. и вх.№ 241/23.01.2020г. по описа на ДКХ. Указано е, че дружеството може да представи допълнителни доказателства в 7-дневен срок от връчването на това уведомление. Указано е също, че в посочения срок дружеството може да се запознае с документите по преписката и да изрази становище по събраните доказателства в съответствие с разпоредбата на чл.34, ал.3 АПК.

За резултатите от проверката е изготвен доклад изх.№ 184/07.02.2020г., видно от който при извършената проверка на подадените от организаторите на хазартни игри декларации и внесените от тях държавни такси за отделните видове хазартни

игри по чл.30, ал.3 ЗХ е установено, че проверяваните организатори са декларирали и внасяли държавна такса в размер на 20 на сто върху общия размер на декларираните комисиони вместо 15 на сто върху направените залози за всяка игра или дружествата организатори не са внасяли в пълен размер дължимите месечни такси. Съгласно приложението към доклада относно оспорващото дружество, е установено, че разликата между дължимата и платената такса е в размер на 293 597,41 лева.

Резултатите от проверката са основани и на получените във връзка с писмо изх.№ 43/14.01.2020г. изходни данни от жалбоподателя във връзка с извършвана от комисията проверка по чл.89, ал.2, т.6 ЗХ.

Последвало е издаването на оспорения административен акт, с който на основание чл.30, ал.3, предл. първо и чл.92, ал.3 ЗХ, във връзка с чл.166, ал.1 ДОПК, е установен размера на задълженията на дружеството по видове и периоди и лихвите за просрочие към тях, изчислени към 31.01.2020г., възлизащи на обща стойност 411 889,27 лева дължими държавни такси и лихви върху тях за моментна лотарийна игра „Новолото“, от които 293 597,41 лева държавна такса за периода от 01.01.2015г. до 31.12.2019г. и 118 282,89 лева лихви върху сумите към 31.01.2020г.

По прилагането на материалния закон при издаване на оспорения АУПДВ, съдът намира следното:

Както се посочи по-горе Държавната комисия по хазарта е издала на оспорващото дружество лиценз за организиране на моментна лотарийна игра „НОВОЛОТО“ или дружеството е лицензиран организатор на хазартни игри.

Съгласно разпоредбата на чл.30, ал.3 ЗХ в приложимата към датата на издаване на оспорения акт редакция, организаторите на хазартни игри за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри - традиционна лотария, томбола, моментна лотария, тото, лото, бинго, кено и техните разновидности игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, игри със залагания върху случайни събития и със залагания, свързани с познаване на факти, с изключение на онлайн залаганията, се събира държавна такса в размер на 15 на сто върху стойността на направените залози за всяка игра, а за хазартни игри, за които се събират такси и комисиони за участие - в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони.

Основният спорен между страните въпрос е дали жалбоподателят дължи държавна такса за организираната от него моментна лотарийна игра „Новолото“ в размер на 15 на сто върху стойността на направените залози или в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони.

Според чл.2, ал.1 ЗХ „хазарт“ е всяка игра на случайността, в която има залог и може да се получи печалба или да се загуби залогът, а според дефиницията по § 1, т.1 ДР ЗХ, „залог“ е всяко плащане на пари, пряко или под друга форма, за участие в хазартна игра с цел получаване на печалба.

Легална дефиниция на понятието „комисион“ в Закона за хазарта не се съдържа. Според Речник на чуждите думи в българския език, изд. „Наука и изкуство“, 1958г., думата идва от фр.език /commission/ и означава право на възнаграждение за посредническа услуга в търговията; възнаграждение за търговско посредничество, често процент върху сумата. Съгласно чл.348, ал.1 от Търговския закон /ТЗ/ с комисионния договор комисионерът се задължава срещу възнаграждение по поръчка на доверителя да извърши от свое име и за

негова сметка една или повече сделки.

В настоящия случай жалбоподателят не твърди и не представя доказателства, че при организирането и провеждането на процесната моментна лотарийна игра „НОВОЛОТО“ е действал в качеството си на комисионер, т.е. е извършвал сделки от свое име за сметка на доверителя. Липсва основание да се приеме подобно негово качество и с оглед разпоредбата на чл.59 вр. чл.49, т.4 ЗХ. Съгласно посочените разпоредби моментна лотария е лотарийна игра, която се разиграва с талони с поредни серийни номера, върху които са отразени цифри, комбинации от цифри, знаци, фигури и други символи, изписани по вид, ред и последователност под защитно покритие - организира се еднократно. Размерите и видовете на паричните и/или предметните печалби се установяват след разкриване на печелившата комбинация върху талоните /чл.59, ал.1/. При моментната лотарийна игра размерите на печалбите са фиксирани и не зависят от броя и цената на продадените талони. Стойността на паричните и предметните печалби не може да бъде по-малко от 50 на сто от общата стойност на талоните /ал.2 на с.р./. Организаторът осигурява и гарантира получаването на паричните и предметните печалби /ал.3 на с.р./.

Следователно дължимата от оспорващото дружество държавна такса за организираната от него хазартна игра – моментна лотарийна игра „НОВОЛОТО“, се определя по първата хипотеза, посочена в чл.30, ал.3 ЗХ – 15 на сто върху стойността на направените залози. Следва да се посочи, че обратно на твърденията на жалбоподателя, законът не предвижда изборност при определяне размера на таксата – тя следва от вида и характера на организираната хазартна игра.

Неоснователно предвид това е възражението на оспорващия, че при него бил приложен вторият вариант – като процент от получените такси и комисиони, тъй като този начин на определянето на таксата бил заявен от дружеството пред ДКХ чрез представените правила по чл.22, ал.1, т.4 ЗХ, утвърдени от комисията по реда на чл.22, ал.1, т.11 ЗХ и задължителни за изпълнение от дружеството.

Съгласно разпоредбата на чл.41, ал.5 ЗХ правилата за организиране на хазартните игри се утвърждават от ДКХ по реда на чл. 22, ал.1, т.11. Организаторът на хазартни игри отговаря за цялостната организация на дейността и функционирането на счетоводната отчетност, която да гарантира точното отчитане на всички операции, свързани с игрите, при спазване на действащото законодателство и утвърдените му правила по предходното изречение. С тези правила обаче не може да бъде определен размера на дължимата държавна такса, като бъде дерогиран регламентирания изрично в закона – чл.30, ал.3 ЗХ.

Съгласно заключението на вещото лице Д. П. по назначената по делото съдебно-счетоводна експертиза, стойността на направените залози в различните разновидности на играта „Новолото“ за периода 01.05.2015г.-31.12.2019г. е 3 963 612лв. Размерът на получената в приход комисионна от жалбоподателя за периода 01.05.2015г.-31.12.2019г., на основание чл.1, ал.2 от игралните му правила, утвърдени от ДКХ, съгласно чл.22, ал.11 от ЗХ /в редакцията му към посочения период/, събрана от

участниците в организираните моментни лотарийни игри е в общ размер 1 504 587,12лв., колкото е и декларира жалбоподателят на основание чл.30, ал.6 ЗХ. Изчислената от жалбоподателя държавната такса в размер на 20% от комисионата е 300 917,45лв., като внесената държавна такса по сметка на ДКХ е в размер на 300 930,92лв., или са надвнесени 13,47лв. Такса от 15 % върху направените залози възлиза на 594 541,80лв. Разликата между така определенния размер на таксата и внесената от дружеството е 293 610,88лв., а законната лихва върху така изчислената разлика, считано от датата на падежа на задължението до 31.01.2020г., вкл., е 118 272,59лв.

Вещото лице сочи и, че не може да се отговори категорично въз основа на какви такси за организираната от жалбоподателя игра – 15 % върху залозите или 20 % върху комисиона, са изготвени бюджетните прогноза на Държавна комисия по хазарта за всяка година от разглеждания период. Това обстоятелство, обаче, съдът намира за ирелевантно, доколкото приложението на материалния закон при издаването на оспореният АУПДВ подлежи на съдебен контрол, независимо от тълкуването и прилагането му от органа при постановяването на други негови актове.

Съгласно разпоредба на чл.30, ал.6 ЗХ, организаторите на хазартни игри, които заплащат таксата по ал.3, подават за всеки месец в Комисията до 15-о число на следващия месец декларация по образец, утвърден от министъра на финансите, за разликата между стойността на получените залози и изплатените печалби, а за игри, за които се събират такси и комисиони за участие - декларация за стойността на получените такси и комисиони. Съгласно чл.89, ал.4 ЗХ, на лицата, получили лиценз по този закон, в края на първата и на всяка трета година от срока на действие на лиценза задължително се извършват проверки. Неоснователно е, обаче, възражението, че след като дружеството е подало дължимата по чл.30, ал.6 ЗХ декларация за съответния месечен период и тя е приета от ответника, съответно - комисията е извършвала планови проверки по реда на чл.89, ал.4 ЗХ, при които не са били установени нарушения, то декларираните суми не подлежат на проверка. Законът не въвежда подобно ограничение на правомощията на административния орган, съответно приемането на подадената от организатора на хазартната игра декларация не преклудира правото му да извърши проверка на данните в нея и при установени нарушения да образува производство по издаване на АУПДВ.

Неоснователно намира съдът и възражението на оспорващия за недължимост на лихви за просрочие върху дължимите суми за невнесени държавни такси с оглед утвърдените от ДКХ правилата по чл.22, ал.1, т.11 вр. т.4 ЗХ. В случая не може да намери приложение сочената в жалбата разпоредба на чл.17, ал.3 ДОПК, предвиждаща, че когато задължено лице действа съобразно писмени указания от министъра на финансите, орган по приходите или публичен изпълнител, които впоследствие се окажат незаконосъобразни, начислените лихви вследствие на действията съобразно дадените указания не се дължат, а определената от закона санкция не се налага. Размерът на дължимата държавна такса за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри е определен изрично в нормата на чл.30, ал.3 ЗХ, не предвижда възможност за избор на вариант от страна на организатора

или при съвместно договаряне с административния орган, нито допълнително уточняване или регламентиране с правилата за организиране на играта – те, както се посочи, съдържат игрални условия и правила за организиране и провеждане на хазартната игра. Също така, ДКХ, утвърдила правилата, не е орган по приходите по смисъла на чл.7 ЗНАП, като производството по установяване на вземането се развива по реда на АПК, а не по ДОПК.

По изложените съображения съдът намери оспорения акт за законосъобразен – постановен при отсъствие на някое от отменителните основания по чл.146 АПК, поради което като неоснователна на жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, с оглед фактическата и правна сложност на делото, на основание чл.143, ал.3 АПК, на ответника по жалбата ще следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева, на основание чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.24 НЗПП.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане №1/14.02.2020г., издаден от председателя на Държавната комисия по хазарта.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК-204061981, да заплати на Националната агенция за приходите съдебни разноски в размер на 200 /двеста/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: